

Republika Hrvatska
Općinski sud u Puli-Pola
Stalna služba u Rovinju-Rovigno
Rovinj, Obala P. Budicin 4

Posl.br. P-586/2024-20

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola, Stalna služba u Rovinju-Rovigno, po sutkinji Alessandri Gržinić-Matika, u parničnom postupku u pravnoj stvari tužitelja Eugena Burića iz Kanfanara, Franje Glavinića 5, OIB: 92926709718, zastupanog po punomoćnici Biljani Grozdanić Pilat, odvjetnici u Puli, protiv tužene Općine Kanfanar, Trg Marka Zelka 6, OIB: 67683397343, zastupane po punomoćnici Loreni Rudolf, odvjetnici u Puli, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene dana 05. svibnja 2026. godine u nazočnosti punomoćnica stranaka, dana 16. lipnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je tužitelj Eugen Burić (OIB: 9292670918) iz Kanfanara, Franje Glavinića 5, vlasnik nekretnina označenih kao k.č. *128 Puli Sv. Valentina, staja pov. 205 m², upisana u zk.ul. 4738 (prije BZP u zk.ul. 1701) i k.č.br. 1160 Puli Sv. Valentina, oranica pov. 233 m², upisana u zk.ul. 3418 (prije BZP u zk.ul. 1701), obje u k.o. Kanfanar.

II. Nalaže se Zemljišnoknjižnom odjelu Rovinj-Rovigno pri Općinskom sudu u Puli-Pola da, na temelju ove presude, po njezinoj pravomoćnosti u zk.ul. 4736 (prije BZP u zk.ul. 1701) na nekretnini k.č. *128 Puli Sv. Valentina, staja pov. 205 m² i zk.ul. 3418 (prije BZP u zk.ul. 1701) na nekretnini k.č.br. 1160 Puli Sv. Valentina, oranica pov. 233 m², obje u k.o. Kanfanar, izvrši brisanje upisa društvenog vlasništva - Općina Rovinj, uz istovremeni upis prava vlasništva u tužiteljevu korist.

III. Nalaže se tuženoj da tužitelju nadoknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu 2.070,99, eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana donošenja prvostupajnske presude do isplate u cijelosti za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Dana 01. listopada 2024. pod poslovnim brojem P-586/2024 zaprimljena je tužba tužitelja Eugena Burića protiv Općine Kanfanar radi utvrđenja prava vlasništva na k.č. *128, u naravi peć, dvorište i štala i k.č. 1160, u naravi vrt, obje upisane u zk.ul. 1701 k.o. Kanfanar.

1.1. U tužbenoj osnovi tužbe se navodi:

- da je tužitelj samostalno i putem svojih pravnih prednika, u dugogodišnjem mirnom, zakonitom i poštenom posjedu nekretnina označenih kao k.č. *128, u naravi peć, dvorište i štala i k.č. 1160, u naravi vrt, obje upisane u zk.ul. 1701 k.o. Kanfanar;
- da su predmetne nekretnine u zemljišnoj knjizi upisane kao društveno vlasništvo – Općina Rovinj jer tuženik nije ishodio zemljišnoknjižni upis u svoju korist;
- da je odredbom čl. 362. st. 1. Zakona o zemljišnim knjigama propisano da se vlasnikom nekretnine u društvenom vlasništvu smatra osoba koja je u zemljišnim knjigama upisana kao nositelj prava upravljanja, korištenja ili raspolaganja;
- da je tužena u odnosu na predmetne nekretnine pravni slijednik Općine Rovinj pa stoga i pasivno legitimirana u ovom postupku;
- da su se na dan 16. listopada 1990. godine i na dan 24. srpnja 1991. godine predmetne nekretnine nalazile unutar granica građevinskog područja, s time da je nekretnina označena kao k.č. *128 tada, kao i danas, predstavljala izgrađeno građevinsko zemljište i ograđeno dvorište, dok je nekretnina označena kao k.č. 1160 k.o. Kanfanar tada, kao i danas, predstavljala ograđeno dvorište;
- da se obje nekretnine nalaze u užoj općinskoj jezgri mjesta Kanfanar i u neposrednoj blizini drugih nekretnina u tužiteljevom vlasništvu;
- da s obzirom da predmetne nekretnine ne predstavljaju poljoprivredno zemljište, u ovom je postupku pasivno legitimirana upravo tužena, za koju se smatra da je *ex lege* stekla pravo vlasništva predmetnih nekretnina, a što da proizlazi i iz shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske izrađenog u posl. br. Rev-597/2021 od 07. veljače 2023. godine, koji je sud odlučujući o slijedećem revizijskom pitanju: „Da li se zemljište, koje se na dan stupanja na snagu Zakona o poljoprivrednom zemljištu (NN 34/91; dalje u tekstu Zakon o poljoprivrednom zemljištu), odnosno na dan 24. srpnja 1991. godine, nalazilo unutar granica građevinskog područja prema prostorno planskoj dokumentaciji, a bilo je neizgrađeno, smatra poljoprivrednim zemljištem prema odredbi članka 2. stavka 2. Zakona o poljoprivrednom zemljištu pa je prema članku 3. stavku 1. istog Zakona Republika Hrvatska *ex lege* postala vlasnik tog zemljišta?“, zauzeo je slijedeći pravni stav: “11. Razgraničenje poljoprivrednog zemljišta od građevinskog, moguće je prema čl. 3. Zakona o građevinskom zemljištu (NN 54/80, 42/86, 41/88, 16/90 i 53/90, dalje ZGZ), gdje je definirano građevinsko zemljište kao ono koje se nalazi u gradovima i naseljima gradskog karaktera, kao i ono koje je izgrađeno ili je prostornim planom određeno za izgradnju građevinskih objekata ili za javne površine. Iz navedene odredbe ZGZ proizlazi da zemljište obuhvaćeno prostornim planom za izgradnju gradova i naselja, koje se nalazi unutar granica građevinskog područja više nije poljoprivredno, već građevinsko zemljište; stoga kraj utvrđenja u pobijanoj odluci, na temelju Uvjerenja Splitsko-dalmatinske županije, Upravnog odjela za prostorno uređenje, Ispostave Solin od 6. listopada 2015. godine, da su se predmetne nekretnine na dan 24. srpnja 1991. godine nalazile unutar građevinskog područja općine, pravilan je zaključak da se ne radi o poljoprivrednom zemljištu za kojeg bi bila legitimirana Republika Hrvatska, već o građevinskom, gdje je legitimiran kao vlasnik upravo, u konkretnom slučaju, Općina K.”;
- da se tužitelj obraćao tuženoj sa zahtjevom za mirno rješenje nastalog spornog odnosa, na koji se tuženik oglušio;
- da iz povijesti promjena na katastarskim česticama Državne geodetske uprave, Područnog ureda za katastar Pula-Pola, Odjel za katastar nekretnina Rovinj-Rovigno, klasa: 936-02/20-05/59, ur.broj: 541-29-07/7-21-2 od 25. ožujka 2021. godine proizlazi da je u odnosu na predmetne nekretnine od trenutka osnivanja katastarskog operata

15. siječnja 1952. godine, kao posjednik upisan Ivan Burić, pok. Ivana zv. „Peranić“, Kanfanar 3, tuženikov djed;

- da je od 1956. godine, kao posjednik upisan tuženikov otac Karlo Burić, pok. Ivana, Kanfanar 47, a od 1998. godine, kao posjednik predmetni nekretnina upisan je tuženik, sve na temelju pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju Općinskog suda u Rovinju, posl. br. O-123/96-16 od 17. rujna 1997. godine;

- da je tužiteljeva obitelj oduvijek u vlasništvu predmetnih nekretnina, čemu u prilog govori i prvi upis u zemljišnoj knjizi koji datira iz 1885. godine, iako tužitelj ima saznanja da su predmetne nekretnine u vlasništvu i posjedu njegove obitelji bile i mnogo ranije;

- da je predmetni zemljišnoknjižni upis društvenog vlasništva posljedica provedbe rješenja Skupštine Općine Rovinj, Odjela za financije, imovinsko pravne i katastarske poslove, broj: 04-2591/2-67 F. 881 od 08. svibnja 1967. godine, a kojim je rješenjem utvrđeno da su predmetne nekretnine na dan 18. prosinca 1954. godine, tada upisane kao vlasništvo Stefana Burića, tužiteljevog prastrica, postale društveno vlasništvo;

- da kao što proizlazi iz povijesti katastarskih promjena, predmetne nekretnine posjedovao tužiteljev djed, Ivan Burić, brat Stefana Burića i članovi tužiteljeve obitelji, kao svoje, a kasnije tužiteljev otac, a predmetno rješenje, što proizlazi iz dostavne naredbe, nije dostavljeno nijednom članu tužiteljeve obitelji pa tako ni samom Stefanu Buriću koji je odselio;

- da slijedom navedenog, ni tužitelj, ni njegovi pravni prednici nisu nikad imali nikakvih saznanja da bi predmetne nekretnine bilo kada postale društveno vlasništvo ili vlasništvo koje treće osobe, niti im je ikad pravo posjedovanja na bilo koji način osporavano stoga da nisu imali razloga posumnjati da im pravo vlasništva ne pripada, s obzirom da su iste posjedovali kao svoje.

1.2. Slijedom svega navedenog, predlaže se usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja i istoga utvrditi vlasnikom predmetnih nekretnina.

2. Dana 18. veljače 2025. godine zaprimljen je odgovor na tužbu tužene u kojem se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti ističući prigovor promašene pasivne legitimacije, a sve uz sljedeće navode:

- da tužitelj u svojoj tužbi, osim tvrdnje da njegova obitelj oduvijek ima u vlasništvu i posjedu nekretnine označene kao zgrč.128 i k.č.br.1160 k.o. Kanfanar odnosno da su iste bile u posjedu njegova djeda Ivana Burića, pa oca Karla Burića i sada njega, nije ničim dokazao taj posjed i njegovu kvalitetu odnosno da je prednik bio zakoniti, istiniti, poštenu, neprekidni i samostalni posjednik i od kada, kao što nije dokazao ni pravni osnov posjeda predmetne nekretnine;

- da iz povijesnog izvatka iz zemljišne knjige za predmetne nekretnine proizlazi da su po smrti Burich Giovanni pok. Martina, sve njegove nekretnine, pa i predmetne nekretnine, 1940. godine naslijedili njegova tri sina: Ivan (tužiteljev djed), Stefano i Vincenzo, svaki u 1/3 dijela;

- da je za pretpostaviti da su se nasljednici dogovorno fizički podijelili na način da je svaki uzeo u samostalni posjed određene nekretnine, tako da je Stefano Buri uzeo u posjed predmetne nekretnine;

- da su ovu fizičku diobu nasljednici naknadno formalizirali sklapanjem diobenog ugovora od 01. travnja 1943. godine na način da je predmetne nekretnine, kao posjednik, dobio u samovlasništvo Buri Stefano i uknjižio se kao vlasnik istih;

- da je dakle prednik tužitelja, njegov djed Ivan, znao da predmetne nekretnine pripadaju bratu Stefanu te da ih on drži u posjedu;

- da ukoliko je djed tužitelja doista započeo sa korištenjem predmetnih nekretnina,

kako to tvrdi tužitelj, onda je bio nepošteni posjednik istih;

- da je za poštenje posjeda potrebno uvjerenje posjednika da je stvar koju drži njegova, a djed tužitelja nije imao niti je mogao imati takvo uvjerenje, jer je potpisao diobeni ugovor kojim je priznao vlasništvo i posjed na predmetnim nekretninama bratu Stefanu, koji je te nekretnine i koristio;
- da činjenica da je Stefano Buri (Burić) optirao te da je sva njegova imovina utvrđena optantskom i kao takva nacionalizirana sa danom 18. prosinca 1954. godine ne daje za pravo njegovom bratu Ivanu, djedu tužitelja, da si predmetnu nekretninu prisvoji, niti ta činjenica može predstavljati pravni osnov posjeda predmetnih nekretnina od strane prednika tužitelja;
- da rješenje Skupštine općine Rovinj od 08. svibnja 1967. godine nije trebalo biti dostavljeno članovima obitelji Burić, kako to smatra tužitelj, jer se isto odnosilo isključivo na nekretnine u vlasništvu Stefana Burica, a njemu nije dostavljeno jer je optirao;
- da nakon smrti Burić Ivana, djeda tužitelja, 07. siječnja 1954. godine, otac tužitelja Karlo Burić nije naslijedio niti je mogao naslijediti predmetne nekretnine jer one nisu bile ni njegovo vlasništvo ni u njegovom posjedu, već u vlasništvu i posjedu Buri (Burić) Stefano, a kasnije od 18. prosinca 1954. godine društveno vlasništvo, niti su se te nekretnine u tom ostavinskom postupku spominjale kao dio ostavinske imovine;
- da je slijedom navedenog, razvidno da su tužitelj i njegovi prednici znali i mogli znati da su predmetne nekretnine tuđe vlasništvo odnosno društveno vlasništvo te da im ne pripadaju;
- da ukoliko su ih doista koristili, to je bilo nezakonito, bez ikakvog pravnog osnova, dakle bili su nepošteni posjednici;
- da u odnosu na tuženu nisu ispunjene ni zakonske pretpostavke za stjecanje vlasništva dosjelošću glede tijeka vremena potrebnog za dosjelost;
- da je odredbom čl. 159. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima propisano da samostalni posjednik nekretnine u vlasništvu jedinice lokalne samouprave stječe vlasništvo te nekretnine dosjelošću protekom četrdeset godina neprekidnoga samostalnog posjedovanja, ako je njegov posjed zakonit, istinit i pošten, ili barem pošten, a ispunjenje tog roka tužitelj nije dokazao.

2.1. Slijedom svega naprijed navedenog, a kako tužena smatra da se nisu ispunili uvjeti iz čl. 159. Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, predlaže se sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i naloži tužitelju plaćanje parničnog troška.

3. U daljnjem tijeku postupka radi utvrđenja relevantnih okolnosti za presuđenje ove pravne stvari sud je proveo slijedeće dokaze:

- čitanjem povijesti promjena na katastarskim česticama od 25. ožujka 2021. godine (list 9-11);
- uvidom u izvadak iz zemljišne knjige (list 16, 59-60);
- uvidom u smrtne listove (list 17-18);
- uvidom u rodni list (list 19);
- čitanjem Uvjerenja o statusu čestica od 05. svibnja 2021. godine (list 20);
- čitanjem rješenja o nasljeđivanju iza pok. Karla Burića (list 23-25);
- čitanjem rješenja od 08. svibnja 1967. godine (list 26);
- uvidom u zk.ul. 41 za k.o. Kanfanar (list 28-38);
- uvidom u izvadak iz katastarskog plana (list 58);
- geodetskim vještačenjem po vještaku Milki Kosanović, dipl. ing. geod. na ročištu održanom 02. prosinca 2025. godine (list 52-53);

- saslušanjem svjedoka Antona Medena, Petra Banka i Maria Franinovića na ročištu od 02. prosinca 2025. godine (list 53-55);
- saslušanjem tužitelja na ročištu od 02. prosinca 2025. godine (list 56-57);
- uvidom u ortofotosnimak (list 61-63);
- čitanjem pisanog nalaza vještaka graditeljske struke (list 76-88);
- čitanjem očitovanja vještaka graditeljske struke (list 94-98).

4. Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

5. Predmet spora je tužiteljev zahtjev na utvrđenje da je stekao pravo vlasništva nekretninama oznake k.č.br. *128 i k.č.br. 1160, obje k.o. Kanfanar, dosjelošću putem svojih prednika, na koje nekretnine još uvijek dolazi upisano Društveno vlasništvo - Općina Rovinj.

6. U ovoj pravnoj stvari nije sporno:

- da je tužitelj u posjedu prijepora;
- da je na predmetnim nekretninama još uvijek upisano Društveno vlasništvo - Općine Rovinj;
- da je za predmetne nekretnine rješenjem o nasljeđivanju posl.br. O-123/96-16 od 17. rujna 1997. godine proglašen nasljednikom Eugen Burić (točka II./1. rješenja).

7. Sporno je:

- pasivna legitimacija;
- da li su se u odnosu na predmetne nekretnine ispunile pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću po tužitelju računajući i posjed njegovih pravnih prednika.

8. Iz dostavljenih z.k. izvadaka, a uvažavajući okolnost da su tijekom postupka nekretnine promijenile broj zemljišnoknjižnog uloška (BZP) utvrđeno je, da obje nekretnine i dalje dolaze upisane kao Društveno vlasništvo - Općina Rovinj katastarske općine 324884 Kanfanar.

8.1. Temeljem Zakona o lokalnoj upravi i samoupravi čl. 81. st. 1. (NN 90/92 i 117/93) novonastale jedinice lokalne samouprave i uprave od bivše Skupštine općine Rovinj preuzele su nekretnine na kojima je bila uknjižena bivša Općina Rovinj (društveno vlasništvo, nositelja prava korištenja Općine Rovinj) te prenijele iste na potpisnice Sporazuma o diobi nekretnina sklopljenog 28. veljače 1995. godine (klasa: 023-01/95-01/07), pa tako u odnosu na Općinu Kanfanar trebala su biti prenijeta sva građevinska zemljišta obuhvaćena prostornim planom Općine Rovinj koji se tiče k.o. Kanfanar izuzev spornih manjih naselja koja su se kasnije uređivala konačnim rješenjem u predjelu Sošići, Žuntići, Bubani, Kurili, Matohanci, Brajkovići i Putini.

8.2. Dakle, po sili Zakona građevinska zemljišta na području katastarskih općina novoformiranih jedinica lokalne samouprave, a ovdje konkretno relevantne općine Kanfanar, prešla su reformom lokalne samouprave u Hrvatskoj na novu jedinicu lokalne samouprave Općinu Kanfanar. Stoga, neosnovan je prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika imajući u vidu izdato uvjerenje o statusu čestica.

9. Iz dostavljenog Uvjerenja o statusu čestica od 05. svibnja 2021. godine, proizlazi da su se obje nekretnine na dan 16. listopada 1990. godine i na dan 24. srpnja 1991. godine nalazile unutar granica građevinskog područja naselja, a što da je

utvrđeno uvidom u prostorni plan Općine Rovinj (Službene novine broj: 32/78, 49/85 i 35/87) koji je bio na snazi na dan 16. listopada 1990. godine i 24. srpnja 1991. godine, a prestao važiti dana 02. svibnja 1992. godine). Nadalje, Uvjerenje potvrđuje da bi se na dan 05. svibnja 2021. godine obje nekretnine nalazile unutar granica građevinskog područja - izgrađeni dio i to utvrđeno uvidom u prostorno plansku dokumentaciju - PP UO Kanfanar - izmjene i dopune Sl. glasnik Općine Kanfanar broj 04/01, 04/04, 02/08, 07/14, 06/15 i 06/19).

10. Uvidom u dostavljeno rješenje o nasljeđivanju posl.br. O-123/96-16 od 17. rujna 1997. godine, iza pok. Karla Burića pok. Ivana rođenog 15. svibnja 1913. godine i preminulog 20. lipnja 1996. godine, utvrđeno je da je nasljednikom predmetnih nekretnina navedenih kao zgr.č. 128 i k.č. 1160 u točki II. izreke rješenja proglašen na temelju oporuke ostavitelja od 04. studenoga 1991. godine i nasljedničkih izjava, upravo Eugen Burić, sin ostavitelja Karla Burića, a koje je rješenje prema dostavljenoj naredbi otpravljeno između ostalog i Uredu za imovinsko pravne poslove u Rovinju.

11. Iz dostavljenog rješenja Odjela za financije, imovinsko-pravne i katastarske poslove SO Rovinj broj: 04-2591/2-67 (F881) od 05. svibnja 1967. godine razvidno je da su nekretnine upisane u zk.ul. 34, 38, 41, 833, 26 i 806, od kojih u zk.ul. 34 bile upisane i predmetne nekretnine, nacionalizirane kao vlasništvo Stefana Buri (Burića) pok. Ivana sa danom 18. prosinca 1954. godine i postale društveno vlasništvo, koje rješenje je prema dostavnoj naredbi trebalo biti dostavljeno radi provedbe i Uredu za katastar, a očito nije.

12. Prateći promjene upisa predmetnih katastarskih čestica u povijesti, prema izdatoj potvrdi Odjela za katastar nekretnina Rovinj-Rovigno od 25. ožujka 2021. godine, utvrđeno je da od osnutka Katastarskog operata 15. siječnja 1952. godine kao posjednik dolazi upisan Ivan Burić pok. Ivan, zv. "Peranić" iz Kanfanara, te se posjedovno stanje mijenjalo na posjednika Karla Burića pok. Ivana iz Kanfanara 47 promjenom 1956. godine (2/56) i konačno nova promjena uslijedila provedbom Rješenja o nasljeđivanju posl.br. O-123/96-16 kada cijeli posjedovni list 19 k.o. Kanfanar, koji uključuje i ove dvije predmetne nekretnine, mijenja posjednika i to ovdje tužitelja Eugena Burića od Karla, iz Kanfanara, Franje Glavinića 5, broj promjene 1113/97.

13. Dana 02. prosinca 2025. godine održana je glavna rasprava na licu mjesta kada su provedeni predloženi dokazi i to: uviđajem pokazanih nekretnina po tužitelju kao predmetnih, identifikacijom istih po stalnom sudskom vještaku dipl. ing. geod. Milki Kosanović, saslušanjem svjedoka: Antona Medena, Petra Banka i Maria Franinovića i tužitelja i graditeljskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Milici Gavranović, koja je svoj pisani nalaz dostavila naknadno prema naloženom zadatku suda.

14. Mjernični vještak dipl. ing. geod. Milka Kosanović identificirala je pokazane nekretnine po tužitelju kao jednu jedinstvenu posjedovnu cjelinu, sastojeća od dvije katastarske čestice koje nisu vidljivo međusobno odijeljene i to k.č. *128 k.o. Kanfanar, evidentirana kao staja površine 205 m², iako je na planu ucrtana kao staja i okućnica, a u naravi sadrži i nadstrešnicu koja nije evidentirana, s time da se po vještaku ističe da obzirom je posjed ograđen, takvim nije ispred ulaza u staju, već je napravljen ili izveden predprostor za ulazak. Slijedeća predmetna oznake k.č. 1160 opisana kao nastavak na prethodnu identificiranu u smjeru zapada, evidentirana je kao oranica

površine 233 m², a u naravi vrt, preko koje parcele je izvedena infrastruktura jer je vidljiv nadzemno električni vod, od kojih je betonski stup-nosač postavljen unutar predmetne k.č. 1160. Konačno za predmetnu posjedovnu cjelinu vještakinja opisuje samo jedan otvor u zidu s metalnim vratnicama koji predstavlja jedini pristup na obje nekretnine i to k.č. 1160 i na južni dio k.č. *128, osim navedenog preprostora.

14.1. Pored opisane identifikacije na raspravni zapisnik vještakinja je dostavila naknadno i priloge (ortofotosnimci sa ukopom katastarskog plana, grafički prilog na katastarskom planu, izvod iz katastarskog plana i izvod iz BZP-a) od kojih u prilogu 6 koji predstavlja grafički prilog na katastarskom planu, različitim bojama evidentirala identificirane objekte odnosno svjetloplavom bojom nadstrešnicu koja nije evidentirana u katastarskom operatu, pregradu, zid i pomične vratnice koje predstavljaju jedini pristup posjedovnoj cjelini predmetnih nekretnina (smeđa boja) i crvenim strelicama označila smjer pristupa s ulice u garažu koja je i ucrtana u katastarskom operatu i nalazi se uz samu asfaltiranu cestu te je konačno naznačila i približno konstatirani betonski stup-nosač na k.č. 1160.

15. Vještakinja Milica Gavranović dostavila je pisani nalaz dana 19. veljače 2026. godine (list 76-85) u kojemu je za pregledane i identificirane nekretnine navela da je riječ o jednoj jedinstvenoj cjelini omeđenoj ogradnim zidom i pristupom s asfaltirane prometnice kroz metalni portun koji je jedini pristup toj cjelini. Uz opis zatečenih objekata i nadstrešnice te međnih zidova i podzidova, dostavila je i popratnu fotodokumentaciju iz koje su razvidni svi identificirani objekti, pristup, nadstrešnica, međni zidovi i betonski stup-nosač. Imajući u vidu planski status predmetnih nekretnina koji je u tvrđen Uvjerenjem o statusu čestice koje je izdano od Upravnog odjela i odsjeka za prostorno uređenje i gradnju 05. svibnja 2021. godine, te zatečenog stanja na licu mjesta, vještakinja izvodi zaključak da se može utvrditi da nekretnine predmet ovog postupka čine jednu jedinstvenu funkcionalnu građevinsku cjelinu, a da gospodarski objekt i ogradni zidovi su kao takvi vidljivi još na digitalnoj ortofotokarti iz 1968. godine, što da potvrđuje zaključak da su i objekt i kameni zidovi sagrađeni prije tog perioda, a prema načinu gradnje po njenom mišljenju i prije sto godina.

15.1. Tuženik se očitovao na pisani nalaz vještaka podneskom od 23. travnja 2026. godine, osporavajući zaključke građevinskog vještaka, da bi nekretnine predstavljale funkcionalnu građevinsku cjelinu i da takvo što ne proizlazi iz izdatog Uvjerenja nadležnog tijela kojim da je utvrđen status predmetnih nekretnina kao izgrađeni dio unutar granica građevinskog područja naselja. Nadalje, da Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ne poznaje institut "funkcionalne građevinske cjeline" kao osnove za stjecanje prava vlasništva na nekretninama. Konačno, da sukladno važećim odredbama Zakona o prostornom uređenju okućnica, odnosno građevna čestica utvrđuje se aktima donesenim u upravnom postupku sukladno urbanističkom planu, a ne mišljenju sudskog vještaka. Međutim, da ti akti prostornog uređenja nikada nisu bili pravni temelje za stjecanje prava vlasništva na zemljištu koje čini okućnicu, već isključivo temelj za rješavanje imovinsko-pravnih poslova.

15.2. Vještakinja se očitovala na primjedbe tužene podneskom od 04. svibnja 2026. godine (list 94-98), u bitnome ukazujući na razloge i okolnosti zbog kojih je navedeno da predmetne nekretnine predstavljaju jedinstvenu funkcionalnu građevinsku cjelinu i s tim u svezi ističe da prije svega i sam katastarski plan i nalaz geodetskog vještaka ukazuju na zaključak da se objekt nalazi na k.č. *128 i da na tu česticu nije moguće

pristupiti izuzev preko k.č 1160, k.o. Kanfanar, što da je jasno vidljivo još iz razdoblja prikaza iz ortofoto karata iz 1968. godine pa sve do 2024. godine. Nadalje, da je za takav zaključak relevantan, na dan uviđaja utvrđeni stari potporni kameni zid koji se proteže cijelom dužinom s južne strane na k.č. 1160, koja sa k.č. 128/Z čini jedinstvenu cjelinu koja je omeđena ogradnim zidom i pristupom s asfaltne prometnice kroz metalni kolni portun koji je jedini pristup toj cjelini. Konačno ukazuje se na ogradne zidove koje je vještakinja geodetske struke isctala i ukazala u svojim priložima, što da govori o ograđivanju i stvaranju posjedovne jedinstvene cjeline.

16. Saslušani svjedok Anton Meden (rođen 1949. godine) iskazuje sudu o svojim saznanjima kao susjed predmetnim nekretninama iz razdoblja ranog djetinjstva odnosno 1955/1956 godine kada je prolazio uz put gdje se nalaze nekretnine tužitelja. Tvrdi da su već tada postojali međni zidovi prema susjedima za koje tvrdi da su "u originalu", izuzev zida prema cesti kojeg da je Eugen izgradio na mjestu starog zida i zamijenio lesu željeznim portunom, a kamenu garažu pamti još iz toga vremena kada je imala za namjenu štalu. Iz tog razdoblja pominje tužiteljeva oca Karla, kojega da je naslijedio Eugen, s time da je vrt koji se danas obrađuje i tada bio obrađen, dok za nadstrešnicu svjedok nema saznanja kada je sagrađena. Tvrdi da je Eugen nastavio koristiti predmetne nekretnine kao i njegov otac, ne znajući da je općinsko, barem je svjedok takva uvjerenja jer se tužitelj ponašao kao vlasnik gradeći novi zid, promjenom portuna i sve to unazad puno godina, a isto tako da je na njegovoj nekretnini postavljen i HEP-ov stup. Ovaj svjedok navodi da je od tužitelja čuo da je zemlja bila od nekih rođaka i to sad pred koju godinu, ali da ne zna kako su oni to stekli i stupili u posjed jer je tada bio dijete, s time da od kada on znade samo je tužiteljevog oca i tužitelja viđao na tim nekretninama, a zadnjih 30 godina isključivo Eugena.

17. Svjedok Petar Banko (rođen 1943. godine) iskazuje sudu o svojim saznanjima iz razdoblja početka 1950-ih godina pomenuvši iz rana djetinjstva tužiteljeva oca ali i njegovog djeda kao starijeg čovjeka kada je dolazio na nekretninu sa tužiteljevim ocem Karlom, a Eugen već bio rođen. Tvrdi da je dio zemljišta uvijek bio vrt kao i danas, a ostalo da je služilo za odlaganje poljoprivrednog alata. Svjedoku je poznato da je Eugen izgradio novi zid prema cesti kada se onaj stari urušio i zamijenio lesu za željezni portun, kada misli da je napravljena i nadstrešnica. Tvrdi da nikoga osim Eugena i njegovih prednika nije viđao na predmetnoj nekretnini, a za okolnost nekih drugih ljudi nema saznanja ne znajući kako su to Burići stekli.

18. Svjedok Mario Franinović (rođen 1950. godine) kao susjed predmetnim nekretninama i rođeni kanfanarac, također pamti na isti način stare suhozide na istom mjestu kao i danas izuzev pomenutog prema cesti kojeg je Eugen izgradio na novo po dolasku asfalta i promjenom željeznog portuna. I ovaj se svjedok prisjeća tužiteljeva oca Karla kojeg je viđao da ulazi i izlazi iz kamene kućice i Eugena na traktoru. Svjedok je poznavao tužiteljeve roditelje, pa pominje majku Anu ali i babu Jagu, koja je bila majka njegova oca. Svjedok ne zna kako su Burići stekli predmetne nekretnine no tvrdi da je samo njih viđao u tom vrtu i kućici, a od smrti tužiteljeva oca samo tužitelja koji održava taj vrt to da nije znao da tužitelj ne bi bio upisani vlasnik jer je bio uvjeren da je to njihovo tako da mu nije jasno kako je tu općina aktivirana.

19. Iz stranačkog iskaza tužitelja Eugena Burića (rođenog 1948. godine) proizlazi da isti svoja najranija sjećanja ima iz razdoblja djetinjstva 1956/1957 godine, otkada pamti stare suhozide koji su na terenu i danas, izuzev pomenutog prema cesti, na

kojem mjestu je umjesto starog zida sagradio zid betonskim bloketima uz sam asfalt jer je objekt imao ulaz s gornje strane. Tvrdi da se predmetni zid uklonio 1976-1977 godine, kada se kopalo za vodovodne cijevi kroz Kanfanar i tada da se povukao zidom radi bagera i sagradio ovaj betonski, a izvana u kamenu, kao i dio zida ispred kućice gdje je otvoren ulaz u garažu, a istovremeno promijenio ulazi u željezni portun. Navedeno sve, izgrađeno za života njegova oca dok je samo nadstrešnica napravljena 80-ih godina. Vrt navodi da obrađuje u ovoj površini kako je danas oko stupa koji je zamijenjen pred 5-6 godina jer je nekad bio drveni, a to po HEP-u urađeno uz njegovu suglasnost. Njegov otac Karlo da je rođen 15. svibnja 1913. godine, a preminuo 1996. godine, dok je majka Ana rođena 19. prosinca 1922. godine, a preminula 1991. godine. Pomenuta baba Jaga da je bila očeva majka koja je preminula 1968. godine, a isti predmetne nekretnine naslijedio od oca i nastavio koristiti na isti način kao i on, dok mu nije poznato kako bi nekretnine stekao njegov otac koji je imao 13-ero braće i sestara. Tužitelj navodi da je smatrao da je to imovina njegova oca koju je on naslijedio i to držao svojim, a pomenuti djed Ivan, odnosno Giovannin da je preminuo 1954. godine, koji je već bio u posjedu predmetnih nekretnina i od kojih prednika nikada nije čuo kako bi djed Giovannin to stekao, pa da je ostao iznenađen kada je utvrdio da nije vlasnik, odnosno da je upisana Općina koja nikada nije prigovarala ništa kada je izvodio radove, kada se mijenjao stup, a kamena kućica na istom mjestu zasigurno od života njegova djeda Ivana, a možda i prije njega.

19.1. U odnosu na dio iskaza svjedoka Antona Medena, kada je naveo da je od tužitelja čuo da su predmetne nekretnine bile vlasništvo rođaka koji su optirali, a tužena to istakla u prilog prigovora savjesnosti odnosno nepoštenja posjeda, tužitelj se očitovao navodeći, da je dio iskaza Antona Medena izveden iz konteksta jer da iz cjelokupnog teksta iskaza tog svjedoka jasno da proizlazi i ima se zaključiti da je tužitelj saznao za zemljišno knjižni upis koji se razlikovao od katastarskog upisa u njegovu korist, kada je to i ispričao svjedoku i tada se eventualno moglo pričati o optantima što bi i odgovaralo da je bilo pred par godina.

20. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na institutu dosjelosti. Dosjelost (*usucapio*) je stjecanje prava vlasništva tuđe stvari kroz zakonom određeno vrijeme od strane kvalificiranog, odnosno bar savjesnog posjednika. Dosjelost spada u originarno ili izvorno stjecanje prava vlasništva, što znači da stjecatelj svoje pravo vlasništva ne zasniva na pravu vlasništva prednika. Za stjecanje prava vlasništva dosjelošću potrebno je da su ispunjene slijedeće pretpostavke: sposobnost stjecatelja, sposobnost stvari, posjed određene kvalitete te vrijeme dosjelosti određeno zakonom. Posjed je kvalificiran ukoliko je zakonit, istinit i pošten, te u tom slučaju potreban je kraći rok dosjedanja, nego u slučaju kada se radi o poštenom posjedu (ali ne i kumulativno istinitom i zakonitom) kad je potreban dvostruki rok dosjedanja nego kod kvalificiranog posjeda.

21. Tužitelj tvrdi da je predmetne nekretnine stekao nasljeđivanjem što doista proizlazi iz rješenja o nasljeđivanju iza pok. oca Karla Burića, koji je preminuo 20. lipnja 1996. godine, a ovaj da je to stekao od svog oca Ivana (Giovannin) Burića, preminulog 1954. godine od kojih prednika da nikada nije čuo da to ne bi bilo njihovo, a niti znade kako je djed Giovannin to stekao. Dakle, samo od njegove smrti do utuženja je proteklo 70 godina, s time da je isti u posjedu predmetne nekretnine bio i ranije, a rođen prema dostavljenom rodnom listu 1883. godine.

22. Odredbom čl. 159. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim (NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12, 152/54, 81/15 – pročišćeni tekst i 94/17 - ispravak, dalje: ZV) propisano je da se dosjelošću stječe vlasništvo stvari samostalnim posjedom te stvari ako taj ima zakonom određenu kakvoću i neprekidno traje zakonom određeno vrijeme, a posjednik je sposoban da bude vlasnikom te stvari. Samostalni posjednik čiji je posjed nepokretne stvari zakonit, istinit i pošten stječe je dosjelošću u vlasništvo protekom deset godina neprekidnoga samostalnog posjedovanja, a samostalni posjednik nepokretne stvari kojemu je posjed barem pošten stječe je dosjelošću u vlasništvo protekom dvadeset godina neprekidnog samostalnog posjedovanja. Međutim, kada je u pitanju stvar u vlasništvu jedinice lokalne samouprave, tada samostalni posjednik može steći vlasništvo te stvari dosjelošću tek pošto je njegov zakonit, istinit i pošten ili barem pošten, samostalni posjed neprekidno trajao dvostruko vrijeme od onoga što je propisano za prethodno navedene situacije, dakle u konkretnom slučaju 40 godina.

23. Odredbom čl. 160. ZV propisano je vrijeme potrebno za dosjelost, a ono počinje teći onoga dana kad je posjednik stupio u samostalni posjed stvari, a završava se istekom posljednjeg dana vremena potrebnoga za dosjelost. U vrijeme potrebno za dosjelost uračunava se i vrijeme za koje su prednici sadašnjih posjednika neprekidno posjedovali kao zakoniti, pošteni i istiniti samostalni posjednici, odnosno kao pošteni samostalni posjednici. Nasljednik postaje poštenim posjednikom od trenutka otvaranja nasljedstva i u slučaju kad je ostavitelj bio nepošteni posjednik, ali ne ako je nasljednik to znao ili morao znati.

24. Dakle, za stjecanje vlasništva dosjelošću traži se posjed zakonom određene kakvoće, pa s tim u svezi valja imati na umu odredbu čl. 11. i čl. 18. ZV kojima je definiran samostalan i pošten posjed.

24.1. Naime, odredbom čl. 11. ZV propisano je da tko stvar ili pravo posjeduje priznajući višu vlast posrednog posjednika, nesamostalni je posjednik; tko stvar posjeduje kao da je njezin vlasnik ili posjeduje pravo kao da je nositelj toga prava - samostalni je posjednik. Stavkom 2. istoga članka ZV propisano je da se posjed smatra samostalnim, ako se ne dokaže suprotno.

24.2. Odredbom čl. 18. ZV-a propisano je da je posjed pošten ako posjednik kad ga je stekao nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed, ali poštenje prestaje čim posjednik sazna da mu pravo na taj posjed ne pripada. Nadalje je istom odredbom čl. 18. u st. 5. propisano da se posjed smatra poštenim, osim ako se dokaže suprotno.

24.3. Dakle, posjed je savjestan ako posjednik ne zna ili ne može znati da stvar koju posjedu nije njegova. Za savjesnost je dovoljno da je posjednik uvjeren da stvar drži na temelju valjanog naslova. Međutim, nepošten je posjednik, naime, onaj koji mora pretpostavljati (koji zna ili iz okolnosti mora znati) da stvar pripada nekom drugom. Nepošteni posjednik već je i onaj koji samo sumnja u zakonitost svoga posjeda.

25. S obzirom na prednje uračunavanje valja navesti kako je odredbom čl. 388. st. 2. ZV-a propisano da se stjecanje, promjena, pravni učinci i prestanak stvarnih prava do stupanja na snagu toga zakona prosuđuje prema pravilima koja su se primjenjivala

u trenutku stjecanja, promjene i prestanka prava i njihovih pravnih učinaka.

26. Imajući u vidu odredbu čl. 388. st. 2. ZV valja preispitati pretpostavke propisane zakonom koji je vrijedio do tada odnosno prethodno važećeg (do 01. siječnja 1997. godine), odnosno Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima (Službeni list SFRJ 6/80 - dalje: ZOVO) koji je stupio na snagu 01. rujna 1980. godine.

26.1. Odredbama čl. 28. do 30. ZOVO bile su propisane iste pretpostavke za stjecanje vlasništva dosjelošću jer se zapravo pretpostavke nisu izmijenile ni u pogledu osobe koja dosjeda, stvari ili predmeta dosjedanja, kvalitete posjeda i roka za dosjedanje. Ovdje se radi o izvanrednoj dosjelošti koja se utemeljuje na posjedu koji je samo pošten i koji mora neprekidno trajati zakonom određeno vrijeme odnosno najmanje 20 godina kako ovaj zakon nije propisivao duže rokove.

27. Do 01. rujna 1980. godine primjenjivala su se pravna pravila Općeg građanskog zakonika (dalje OGZ) temeljem Zakona o načinu primjene pravnih pravila donesenih prije 06. travnja 1941. godine kojim je za nekretnine posebnih kategorija vlasnika (države, crkve i slično) bilo propisano stjecanje vlasništva protekom 40 godina po paragrafu 1472. OGZ.

28. Analizom iskaza saslušanih svjedoka sud je izveo zaključak da tužitelj nije imao razloga za sumnju da njegov otac pok. Karlo ne bi bio vlasnik predmetnih nekretnina imajući u vidu da je predmetnu garažu koristio prethodno kao štalu, da je vrt ograđen stoljetnim zidom i obrađivan za potrebe domaćinstva i to još iz vremena kada je njegov djed pok. Ivan zv. Giovannin bio živ, a istog pominjao kao tužiteljevog djeda i starijeg čovjeka svjedok Petar Banko, rođen 1943. godine.

29. Svi saslušani svjedoci istovjetno su naveli, da od najranijeg sjećanja, a po najstarijem svjedoku Petru Banku početkom 1950-ih godina, predmetni vrt uz garažu i sve identificirano na prijetoru je od obitelj tužitelja i to prvotno njegova oca Karla, a u zadnjih 30 godina samo tužitelja kao njegova nasljednika, koji da su se ponašali kao vlasnici na očigled svima, održavanjem nekretnina, gradnjom (zida prema cesti) i dogradnjom nadstrešnice, čemu se nitko nije protivio niti bilo što prigovorio. Navod svjedoka Antona Medena, da bi mu tužitelj pred par godina rekao da su predmetne nekretnine bile u vlasništvu rođaka koji su optirali, po ocjeni ovoga suda ne dovodi u pitanje poštenje tužitelja, imajući u vidu da je tužitelj to nesporno saznao pred 4 godine kada je i angažirao odvjetnicu, to se obratio tuženoj zahtjevom za mirno rješenje spora, a sve razvidno iz priloga dostavljenih uz tužbu. Dakle, rečeno po tužitelju svjedoku Medenu u razgovoru da bi ga se predložilo da iskaže o onome što znade kada je saznao povijesni slijed iz zemljišnih knjiga u tom trenutku, više nije relevantno za ocjenu njegovog poštenja.

30. Nije sporno da je čl. 29. ZOVO bilo propisano da se na stvarima u društvenom vlasništvu, pravo vlasništva ne može steći dosjelošću Nadalje nesporno je i to, da je navedena odredba bila brisana Zakonom o preuzimanju ZOVO (NN 53/91), što znači da se od 08. listopada 1991. godine na stvarima u društvenom vlasništvu moglo steći pravo vlasništva dosjelošću, a kako je 01. siječnja 1997. godine stupio na snagu ZV koji je čl. 284. st. 4. propisivao da se u rok za stjecanje dosjelošću nekretnina koja je na dan 08. listopada 1991. godine bila u društvenom vlasništvu, kao i stjecanje stvarnih prava tih nekretnina dosjelošću računa i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana,

onda je dana 01. siječnja 1997. godine ostvarena zakonska mogućnost da se posjednici čija je kvaliteta posjeda omogućavala stjecanje prava vlasništva dosjelošću i prije 08. listopada 1991. godine uračuna u rok stjecanja prava vlasništva dosjelošću.

31. Slijedom navedenog zaključak je ovog suda, da je tužitelj u ovom postupku dokazao da je u samostalnom i poštenom posjedu predmetnih nekretnina zasigurno od prije smrti njegova oca (07. siječnja 1954. godine) od kojega je nekretnine naslijedio, a samo po kazivanju najstarijeg svjedoka od 1950. godine pa nadalje. Prije njega u posjedu istih bio je pok. otac Karlo čiji je otac Ivan Burić zv. Giovannin već bio upisan kao posjednik nekretnina od osnutka katastarskog operata 1952. godine od kada posjed traje neprekidno i da ih nitko u tome nije smetao. Stoga stupanjem na snagu Zakona o vlasništvu i čl. 388. st. 4., on bi stekao pravo vlasništva dosjelošću na predmetnim nekretninama, jer se u rok za stjecanje tog prava uračunava i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana, a s obzirom da je dosjedao i zasigurno od prije 1950. godine da je proteklo daleko više od 40 godina neprekinutog posjeda predmetnih nekretnina, pa bi u tom trenutku i stekli vlasništvo temeljem čl. 159. u svezi s čl. 388. st. 4. ZV cijeneći objavljenu odluku Ustavnog suda RH broj OU I-58/997 od 17. studenoga 1999. godine (NN 137/99), kojom su ukinute odredbe čl. 388. st. 4. ZV (NN 91/96) stupanjem na snagu Zakona o izmjeni i dopuni ZV, čl. 388. st. 4., kojim se i propisalo u odnosu na dosjelost nekretnina koje su na dan 08. listopada 1991. godine bile u društvenom vlasništvu da se ne računa vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana i da te odredbe prestaju važiti danom objave odluke Ustavnog suda, ako Ustavni sud ne odredi drugi rok, pa je ukinuta odredba čl. 388. st. 4. ZV prestala važiti 14. prosinca 1999. godine. Kako je na snazi bila odredba koja je omogućavala uračunavanje u rok za stjecanje dosjelošću i vrijeme posjedovanja proteklo prije 08. listopada 1991. godine, zaključak je ovoga suda da bi u konkretnom slučaju bila primjenjiva kao odredba i time se ostvarile zakonske pretpostavke stjecanja prava vlasništva dosjelošću zbog proteklog vremena potrebo za dosjedanje prema čl. 159. ZV.

32. O navedenom shvaćanju se ovaj sud slaže sa tužiteljem jer je ono doneseno na temelju shvaćanja zauzetog u presudama Europskog suda za ljudska prava Trgo protiv Hrvatske, Radomilja i drugih protiv Hrvatske, Jakeljić protiv Hrvatske i Gaši protiv Hrvatske, vezano uz propise i prava stranaka koja su stečena na temelju ukinutih zakonskih odredbi cijeneći da nije važno da li je tužba podnesena u razdoblju od 01. siječnja 1997. godine do 17. studenoga 1997. godine.

33. Dakle, cijeneći utvrđeno činjenično stanje da je tužitelj samostalan i pošten posjednik predmetnih nekretnina, što su ključne kvalitete posjeda koje posjednik mora imati da bi stekao vlasništvo dosjelošću, valjalo je stoga usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja i odučiti kao u izreci.

34. Sukladno tako odlučenome, pristupilo se razmatranju zahtjeva tužiteljica za naknadu parničnog troška primjenom odredbe čl. 154. i čl. 155. ZPP-a te Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika.

35. Sud je priznao sve tražene troškove zastupanja sastojeće od troška sastava tužbe (200,00 eura), pristupa na ročišta od 12. lipnja 2025. godine, 02. prosinca 2025. godine i 05. svibnja 2026. godine (svako po 200,00 eura), uvećano za trošak PDV-a (200,00 eura), trošak vještačenja 934,44 eura i trošak sudske pristojbe na tužbu i

presudu u iznosu od 136,55 eura. Dakle, tužitelju je priznat parnični trošak u ukupno traženom iznosu 2.070,99 eura to je odučeno kao u točki III. izreke ove presude, temeljem odredaba čl. 154. i 155. ZPP, primjenjivih Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Tbr. 7., 9.1., 46. i 54.) i Zakona o sudskim pristojbama.

U Rovinju, 16. lipnja 2026. godine.

S u t k i n j a :
Alessandra Gržinić-Matika

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri istovjetna primjera, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

Broj zapisa: **9-30889-80290**

Kontrolni broj: **0a1a2-56566-54ec1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.